

František Rojček

Škriepky v učebnici matematiky

V učebnici na stolíku
je vždy v noci plno kriku.

Volá nula: Milé dámy,
ja som prvá medzi vami.
Pred jednotkou vždy som bola.
Je to pravda. A to holá!

Zhíknu čísla: Taká hana!
Juj, aká si prešibaná!
Veď ty si nič – prázdna diera,
načo sa tu ponevieraš?

Jednotka sa pridá k hádke:
Na mňa ste vy všetky krátke!
Ja som prvá, to vie každý!
A takto to bude navždy!

Pyšná dvojka hlasno skričí:
Som najkrajšia v učebnici!
Pätorka je tučná basa
a sedmička chudá zasa.

Zatvári sa trojka kyslo:
Veď ty, dvojka, nie si číslo.
Podobáš sa na labuť,
preto radšej ticho buď!

Prekvapená štvorka jojká:
Všimnite si, čo je trojka!
Nuž poviem vám, žiadna krása -
na zadoček podobá sa...

Päťka chudú štvorku štuchá:
Veď ty nemáš štipku brucha.
Pozrite sa všetci na ňu,
na tú latu polámanú.

Na päťorku šestka gáni:
V škole sa ťa každý stráni.
Nezazeraj, je to tak,
bojí sa ťa každý žiak.

Sedmička sa pyšne krúti:
Som tenučká ako prútik...
Veru ani jedna z vás
nemá taký štíhly pás!

Osmička jej zlostne vraví:
To si, kmotra, vyhod' z hlavy!
Pekné sú len osmičky -
maľované mašličky.

Sedmička je urazená:
Si panák, čo hlavu nemá.
Chachachachá! Veru tak!
Si bezhlavý snehuliak!

Deviatka má silné reči:
Lepší je ten, kto je väčší.
Ktože sa mi vyrovná?
Nikto. Som tu kráľovná.

Len jednotka, hoci malá,
rozumčekom pohýbala...
Ustúpila? Aleba!
Dala nulu za seba.

Záver básne – ten je prostý:
veľkosť je aj v šikovnosti!